

díž že se narodilo živé a teprve později zemřelo. Podle znaleckého posudku nezemřelo sice dítě následkem utopení udušením, ale zemřelo následkem chladu, kterému bylo vystaveno v lednové noci, když se narodilo a bylo ponecháno beze všeho opatření. Poněvadž mrtvolka byla ve značném stupni rozkladu, nedaly se již na ní nějaké známky násilí zjistit.

Tomčalová se pak přiznala, že při porodu nechala dítě zahynout opomenutím pomoci, potřebné při porodu, a byla odhodlána dítěte se stůj co stůj zbavit. Nechala dítě po porodu ležet nezakryté na slámě asi hodinu a když zpozorovala, že je studené, položila je na zem, aniž je něčím zakryla. Nechala je tak ležet do rána a ráno je hodila do strouhy.

Poněvadž se posudky lékařů rozcházel, odpověděli porotcové na otázku viny toliko šesti hlasy kladně. Tomčalová byla proto osvobozena.

\*

### Krmil dítě hřebíky.

O neobyčejné zvrhlosti pachatelově svědčí případ, který uh.-hradištská porota projednala jako poslední: Pro zločin nedokonané vraždy úkladné byl žalován 24letý čeledín Ant. Flajzar z Bohuslavic. Tento učinil si známost s hezkou dívčicí, Annou Brunclíkovou. Poměr nezůstal bez následků a jmenovaná dala 12. března t. r. život zdravému chlapečkovi, jenž však zdál se býti nemanželskému otci Flajzarovi zbytečnou přítěží a proto se rozhodl, že dítě sprovodí se světa. Vražedný plán provedl tím způsobem, že dne 18. dubna a po druhé dne 9. května t. r. při návštěvě své milé v Čejkovicích dal útlému dítěti násilně spolknouti asi 6 hřebíků, kterými se přibíjejí gumové podpatky. Když takto dítě „pochoval“, odešel a čekal, „jak to s děčkem dopadne“. Dítě po odchodu otce-zvířete bylo stíženo strašlivými bolestmi, křečovitě se svíjelo a plazilo. Chvillemi zůstávalo téměř mrtvé a zdálo se, že nebožátko zemře. Bylo jen děkovat příznivým okolnostem, že hřebíky při stolici z dítěte vyšly a byly v plénkách domácími nalezeny. Objev ten způsobil ovšem zděšení a podezření padlo z tohoto nelidského skutku na nemanželského otce, který byl zatčen a k činu se také přiznal.

Na lavici obžalovaných seděl docela cynicky a dělal dojem spíše 17letého kluka, než 24letého muže. O jeho cynismu nejlépe svědčila výmluva, kterou svůj podlý čin hájil, že prý totiž hřebíky dal proto, že chtěl svou milou „mozlobiti“, protože prý si jemu stěžovala, „že kluk jenom furt spí a nekřičí“. Chtěl prý, aby chlapec nespal a křičel.

Porotci na otázku nedokonané vraždy úkladné přisvědčili kladně a Flajzar byl odsouzen do těžkého žaláře na šest roků. Trest za tak zvířecí čin, spáchaný na vlastním, teprve několikátýdenním a nevinném dítěti, je plně zasloužený.

\*

I toto období uh.-hradištské poroty vyznačovalo se takovou růzností rozsudků, že to až zaráží. Dokazuje to jen, že otázka reformy zřízení porotního je už naléhavou.

## I poctivé referování o soudních případech může být urážkou.

(Nejvyšší soud v Brně.)

V minulých dnech zabýval se Nejvyšší soud zmateční stížností dělnice R. z Bruntálu, která podala žalobu na odpovědného redaktora opavské „Volksprese“ pro přečin urážky tiskem. Dělník R., její muž, byl totiž před krajským soudem v Opavě obviněn ze zločinu podvodu. Ve své obhajobě uvedl, že na jeho zločinu má částečnou vinu i jeho žena. „Volksprese“ v soudním referátu reprodukoval obhajobu obviněného, čímž se citila manželka obviněného uraženou na cti.

Kmetský soud v Opavě zprostil odpovědného redaktora žaloby, poněvadž soudní referát byl ve všech směrech přísně objektivní.

Nejvyšší soud však však vyhověl zmateční stížnosti soukromé žalobkyně, osvobozující rozsudek zrušil a případ vrátil prvé instanci k novému projednávání. V odůvodnění se mimo jiné praví, že reprodukce výpovědí i při veřejných líčeních může být trestna.

Jak máme teď my, ubozí soudní referenti, psát soudní referáty?

## Románek šestnáctileté.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Je tomu už pět roků, kdy hezounká Anička S., tehdy 16letý „bakfišek“, udržovala milostný poměr s dělníkem Janem C. z Vendryně na Těšínsku. V poměrně velmi krátké době došlo mezi milenci k intimním stykům a jednoho dne dívka s hrůzou poznala, že je v jiném stavu. O svých obavách pohovořila s milencem a ten jí poradil, aby zašla k zázračně lékařce do Polského Těšína a dala se prohlédnouti. Na cestu do Pol. Těšína milenci vydali se společně. Zázračná lékařka, nějaká Navráťová, dívku prohlédla, zjistila bezpečně, že je „v jiném stavu“ a dala jí nějaké „zeliny“ současně s poučením, jak jich má použít. Stalo se, ale „zeliny“ neúčinkovaly. Když o tom milenc zvěděl, sdělil Amdulce, že zná jistou porodní asistentku, Annu M. ve Vendryni, a ta že jim z tísně pomůže. Dívka nejdříve se bránila. Když však milenc jí sdělil, že si ji vzítí nemůže, poněvadž je mladá, a upozornil ji na hanbu, jaká na ně čeká a rozhodně prohlásil, že ji zastřelí, neuposlechne-li jeho rady, podlehla a k porodní asistentce zašla. Byla znovu prohlédnuta, ale nedovolený zákrok proveden byl teprve při druhé návštěvě. Plod, pouze několikaměsíční, byl života schopný. Porodní asistentka zabalila jej do většího kusu vaty a v kamnech všecko spálila. Děvčeti řekla, aby v případě onemocnění nepovídala, co se jí přihodilo. Za operaci obdržela 50 Kč.

Tak vypravuje o případu obžaloba a to na základě vlastního doznání Anny S. i porodní asistentky Anny M.

Při přelíčení, konaném v minulých dnech před senátem r. z. s. Streitbergra, situace se změnila. Obžalovaná, vyhlížející ještě dnes jako děvčátko, popřela však rozhodně nedovolený zákrok, jak o něm dříve vyprávěla. „enkráté, když milenci byli v Polském Těšíně

u oné zázračné lékařky, šli domů lesem, aby si zkrátili cestu. V lese Anna S. prý dvakrát upadla přes nějaký pařez a cítila okamžitě, že se jí něco stalo. A stalo se, neboť za čtyři dny došlo k potratu.

Porodní asistentka vypovídala zrovna tak. Doznala jenom tolik, že po oné nehodě v lese dívku prohlédla, očistila a seznala, že dojde k potratu. Za toto prohlédnutí obdržela 50 Kč. Umělé potraty prý vůbec neprovádí.

Rovněž třetí obžalovaný, dělník Jan C., vypovídal o příhodě v lese tak, jako někdejší jeho milá, neboť dnes je již ženat s jinou a šťastným otcem dvou dětí.

Rovněž Andulka S. na svého dřívějšího milence zapomněla, namluvila si jiného a má s ním děťátko, ačkoli ještě nejsou svoji.

Četnický strážmistr z Vendryně, volaný jako svědek, udává, že případ vyšetřoval. Obžalované, Anna S. a Anna M., mluvily tehdy (případ udal se před pěti roky) souhlasně s obžalobou. Od hodnověrného svědka, kterého nemůže prozradit, dověděl se všechny podrobnosti o nedovolené operaci, provedené porodní asistentkou na Anně S.

Změněnými výpověďmi obžalovaných nabylo vše jiné tvářnosti. Soud dostal se do nesnází, z nichž nepomohli mu ani úřední lékaři, narychlo k přelíčením zavolaní. Porada soudců skončila rozsudkem, jímž všichni tři obžalovaní byli osvobozeni. Z osvobozovacího rozsudku největší radost měla Anna S. Pří odchodu ze soudní síně šťastně se usmívala. Usmívali se vážní soudcové, usmíval se obhájce, usmívali se přítomní žurnalisté. Nikdo ničeho neřekl, ale všichni věděli, proč se usmívají.

## Vyrušovali kouzelníka.

(Krajský soud v Moravské Ostravě.)

Byla to rozhodně veliká událost pro Morávku, když koncem listopadu minulého roku vtáhl do tiché dědiny komediant a ubytoval se v hostinci Františka Mareše. Mladí i staří tšili se na představení a jejich očekávání je nezklamalo. Spatřili „kousky“ přímo zázračné a těžko bylo uvěřit, že je provádí obyčejný smrtelník, zrovna takový člověk z masa a kostí, jako oni. Z prázdného klobouku vytahoval živé myši, opravdové myši, jichž dříve neviděli, prováděl smělé kousky s obrovskými hady, polykal oheň a tvářil se při tom, jako by to byla ta neobyčejnější věc na světě, meč vrážel si do břicha a kapka krve při tom nevytekla, před očima žasnoucích diváků roztloukl v hmoždíři kapesní hodinky a zase je spravil, na obrazech ukazoval mořské panny a jiné nestvůry — krátce bylo toho mnoho a všecko tak krásné a podivné.

Přišly však události ještě podivnější. Po desáté hodině objevil se v sále Viktor Babický, dělník, zaměstnaný v Moravské Ostravě. Vstupenky neměl, ale tato maličkost nepřekážela mu ani v nejmenším v sebevědomém vystupování a ostrém kritisování podivuhodných kumštů komediantských. Vzniklo z toho pohoršení skutečně veliké. Komediant, dopálený kritikou člověka bez vstupenky, přikročil k němu a žádal, aby buď zaplatil, anebo táhl po svých

Nyní bylo na Babickém, aby se rozčilil a dopálil. Počal nadávati, povykovati, a vyhrožovati a pak, když se zdálo, že ze sálu bude vyhozen, svalil se na podlahu a oběma rukama zachytil se záhy hostinského stolu. Obecnostva zmocnilo se značné rozrušení. Jedni přidávali se na jednu, jiní klonili se ke straně druhé. V nejkritičtější chvíli zasáhl do zápasu bratr Viktorův Alcis — a nyní počalo boží dopuštění. Stoly, židle a sklenice lítaly na všechny strany a na jednom místě kupila se pořádná hromada zle pošramocené hostinského zařízení. Ze sálu nastal všeobecný útěk. Ženy ječely, muži láterili a hromovali. Teprve o půlnoci nastalo uklidnění...

Před několika dny spatřili jsme hrdiny onoho večera před soudnou stolicí r. v. z. l. Hvozdoviče. Oba vymlouvali se na opilost, ale soud neuvěřil, že by byli opilí, jak zákon má na mysli, a oba odsoudil. Každý z nich obdržel tři týdny tuhého vězení, podmínečně na dva roky. Hostinskému musejí nahraditi škodu v celkové výši 517 Kč.

## Prostitut Schreier.

(Zemský trestní soud v Praze.)

O Františku Schreierovi, jenž se pyšně nazývá holičským pomocníkem, ač od let žije jen z neřesti, píšeme v našem listě dnes už po třetí. Po prvé referovali jsme v čísle 2. minulého ročníku o jeho hnusném zločinu, za který uštědřil mu tenkrát senát vrch. rady dra Knoblocha trest žaláře na půl roku. Schreier vydíral tehdy z mladého úředníka, založeného homosexuálně, obnos 100 Kč za to, že pomohl mu ukojiti jeho zvrácené choutky, k nimž jej sám přiměl. Schreier je totiž řemeslným vyděračem osob homosexuálních. Má na to školu jako celá řada podobných individuí, kteří jsou řádně organizováni a dovedou za účely vyděračskými přepadávati klidné a bezbranné občany i v tlupách.

Sotva si Schreier, který jako policii známý vyděrač má od r. 1924 zakázanou Prahu na 10 roků, odpýkal výše uvedený trest, pokračoval dále ve své činnosti, ne však dlouho, neboť v září 1925 viděli jsme jej opět na lavici obžalovaných, tentokrát před samo soudcem vrch. radou Novotným. Referovali jsme pak o jeho případu v čísle 33. loňského ročníku. Případ byl trochu odlišným od prvního, ale dokázal, že elegant Schreier je dokonalým velkoměstským apačem. V noci zastavil v Bolzanově ulici neznámého mu chodce a požádal jej o cigaretu. Na neštěstí byl chodec nekuřákem, ale chtěl přece elegantně vypadajícímu mladíku, který tvrdil, že ocitnul se nezaviněně bez zaměstnání, že má velkou chuť si zakouřiti a nemá peněz na zakoupení cigaret, vypomoci a nabídl mu darem pětikorunu. Jakmile však vytáhl z kapsy náprsní tašku, aby Schreierovi z ní obnos dal, vytrhl mu Schreier pojednou celou tašku i s obnosem asi 500 Kč a utekl. Za tento kousek uštědřil mu tehdy vrch. rada Novotný nejvyšší trest, který mu jako samo soudce mohl dát, totiž těžký žalář v trvání šesti měsíců.